

ευγένεια

ευγένεια, η, ουσ. [<αρχ. εὐγένεια], η ευγένεια·

- η *ευγένειά σου (του, σας, τους)*, **α.** λέγεται τιμητικά αντί του εσύ (αυτός, εσείς, αυτοί): «μπορεί, αν θέλετε, να περάσει πρώτη η ευγένειά σας». **β.** λέγεται και με ειρωνική διάθεση: «ήρθε πρωί πρωί η ευγένειά του και μου ζητούσε πάλι δανεικά!»·

- η *ευγένεια υποχρεώνει*, όταν κανείς είναι ευγενικός, υποχρεώνει απέναντί του τους άλλους: «να φέρεσαι πάντα με ευγενικό τρόπο, γιατί η ευγένεια υποχρεώνει τους ανθρώπους»·

- *όλες οι πόρτες ανοίγουν στην ευγένεια*, ο ευγενικός άνθρωπος γίνεται εύκολα αποδεκτός από το περιβάλλον του κι έτσι πετυχαίνει ευκολότερα το σκοπό του: «είναι από φύση του ευγενικός άνθρωπος και τις δουλειές του τις τελειώνει αμέσως, γιατί όλες οι πόρτες ανοίγουν στην ευγένεια».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας